

který se snažím vyléčit. No co, nic už. Hlavní je, že po krátký době reaguje na :“Pomalůů, Tali pomalůůůů!” a zase jdeme spolu.

Po cestičkách podél stařiny, protože už se trochu šerí a já fakt houby vidím. Komunikace je tady trochu těžší, ale.....ne úplně beznadějná. Než dojdeme k muldám, kde si vždycky házíme, zažiju i okamžik, kdy se sama od sebe, bez volání (stojím v tichu a skorotmě), vrátí ke mně, doopravdy ke mně - tedy s předsednutím a já jí celá Blažena, můžu hezky odměnit. Dojde i na pár - opravdu pár - hození žužlobalonku, který jsem měla původně pro Rumíčka - a Tali mi ho sama přinese. Pak jí už nechám zaběhnout si do stařiny a to už vidím páníčka s Rumíčkem. Teda abych byla přesná, vidím hlavně Rumíčka co se ke mně nařítel, hopíká nadšením, a je šťasten, že si nás našel.

“Ahoój Rumíčkuuu! Hele balonek!” a házím do prostoru. Tali se mi totiž v ten moment zamotala do šípkovýho trní a nerada bych situaci zhoršila tím, že se budou na uvítanou rásit. Páníček stopku vymotá a dál jdeme už společně. On si bere Tali a já Rumíčka. Házím na muldách a Rumíček je nadšen. Ale... Tali smutně kouká! Vzhledem k tomu, že už je tma, si nelajsnu jí něco hodit nějak opravdově, tak jak se psům hází, protože by nás na stopce natuty smetla z povrchu zemskýho.... ale pořád vidím, že že by to chtělo využít její naladění, který- páníček promine, ale, páníček nevnímá. (Prooooooboha jak může nevnímat to, že zavolám “Dalekoooo, si dalekooo!” a ona se vrátí!!! To si nemůžeme dovolit, nechat proklouznout mezi prsty!) A bylo by škoda toho nevyužít. A tak páníček dostává za úkol bavit Rumíčka a já si беру Talimůru. Kombinuju to, že jí nechávám její vlastní prostor /páníček promine, ale tohle on opomíjí □ / a občas chci její pozornost. Jde nám to moc pěkně.

A.... pak vytáhnu z batůžku ... ragbiče. A ona si ho co?? ONA SI HO NESE!!! A nese si ho hodně, hodně..... a ještě jednou hodně... dlouho. A pokud se někde začmucha, zamyslí... stačí říct :“Kde máš ragbiče??!” a už se vrací /pro mě je důležitý, že vnímá nové slovo - ragbič, a má ho spojený s konkrétním předmětem a hlavně, že se pro něj vrátí/. Jdeme, jdeme, jdeme a pořád jdeme. Páník s Rumíčkem pořád před námi. Tali to nikam nerve, nemá snahu prchat, táhnout, tak jako jindy. Jde. A nese. KRÁÁSA, FAKT KRÁSA. To asi nejde pochopit, když v tom člověk není. U silnice jim balonky sebereme a jdeme pomalu domů. POMALU, chápete to? POMALU □ □ □ . U sídláku si řeknu, že bychom se měli podívat, co dělá naše kamarádka z rána. Ta naše kámoška vánočka □ □ .

Jo, jo. Je tam ☐ . A přes to, že to je sudý setkání se /viz. minulý článek /, tak Tali to (s mááááálinkaou, fakt neslyšnou skorem ☐ / náповědou dá. Je zahrnuta ovacemi, odměnami. Chce mi to ukázat znovu, znooooovu... a vyslouží si další ovace a odměny. A pak už je to najednou v půlveřině na ni moc. Moje chyba ☐ . Vánočka jí spolkně. ☐ Teda takhle. Tali málem spolkla vánočku ☐ , ale napravíme to, a pak už mi ukazuje, že neeee-e, ona by si v žádném, ale v žádném případě tu vánočku nevzala ☐ ☐ . Kašpar ☐ .

Dojdeme domů a tam si celý večer pěkně hrajeme. Dokonce mi i sundala na požádání ponožku!! A neukousla mi nohu!!! ☐ . Na tohle je expert Rumíček, sundá vám na požádání ponožku tak jemně, že o tom ani nevíte. A tak je jako předskokan /ten večer už po několikátý / a ukazuje Talimůře o čem to je. Povede se jí to a je tak ze sebe unešená, že dál už to nefunguje ☐ . Ale i ten jeden pokus nejní marnej. A tak se problbneme večerem a jde ven, . Kde mám zase dva velehodný psy a Tali nezatáhne ani jednou! Ani jednou a to přes to, že jde na krátkým vodítku, protože to dlouhý je mokřý. A tak má Tali za sebou zas jeden den, kdy vydržela být hodná od rána do večera.